

Bilag til besvarelsen af spørgsmål 33.**JUSTITSMINISTERIET**

Løvaafdelingen

København, den 25. maj 1972.

I skrivelse af 23. maj 1972 (Skd. VIII. j.nr. 82-14/1972) har skattedepartementet anmodet justitsministeriet om en udtalelse i anledning af et spørgsmål fra folketingets skatteudvalg.

Spørgsmålet, der er stillet i forbindelse med forslag til lov om ændring af lov om særlig indkomstskat m. v., lyder således:

Spørgsmål 37:

- a. „Er det lovligt efter forsikringsaftaleloven at tegne en bygningsbrandforsikring, der sikrer midler til genopbygning ved også at dække den særlige indkomstskat?
- b. Frygter man i så fald ikke en inflatorisk virkning af lovforslaget derved, at brandforsikringssummerne, der i så tilfælde må forudsættes at blive forhøjet, rent faktisk har betydning for en købers vurdering af en ejendoms værdi?“

I den anledning skal justitsministeriet udtale følgende:

Efter forsikringsaftalelovens § 35 kan enhver lovlig interesse, der lader sig ansætte i penge, være genstand for skadesforsikring. Forarbejderne til forsikringsaftaleloven indeholder imidlertid ingen nærmere angivelse af, hvad der skal forstås ved „lovlig interesse“.

I den juridiske litteratur nævnes en række eksempler på interesser, der ikke lovligt kan forsikres. Den interesse, der består i at undgå de strafferetlige følger af et retsbrud, må anses for en ulovlig interesse. Forsikring kan således ikke tegnes mod faren for at blive idømt bødestraf eller konfiskation. På samme måde vil interessen i at opnå økonomisk udbytte af en strafbar handling som udgangspunkt ikke kunne anses som en lov-

lig interesse. Endvidere kan forsikring af en interesse være udelukket ved lov. Dette er tilfældet efter færdselslovens § 66, stk. 7, hvorefter den, der er ansvarlig for et færdselsuheld, ikke kan forsikre sig mod regresansvaret over for den lovpligtige automobilansvarsforsikring i henhold til færdselslovens § 66, stk. 6.

Bortset fra sådanne klare eksempler på interesser, der ikke lovligt kan forsikres, er det uafklaret, hvorledes grænsedragningen efter forsikringsaftaleloven mellem lovlige og ulovlige interesser skal foretages. Specielt må det anses for tvivlsomt, om den interesse, der består i at sikre sig mod et eventuelt skatte- eller afgiftskrav fra det offentlige, kan anses som en lovlig interesse, der kan være genstand for skadesforsikring.

Selv om man kommer til det resultat, at en sådan interesse må anses for lovlig efter forsikringsaftalelovens § 35, må det imidlertid efter justitsministeriets opfattelse formentlig antages, at bestemmelsen i lovens § 39 vil være til hinder for at tegne en bygningsbrandforsikring, der tillige indeholder dækning for den særlige indkomstskat. Efter § 39 er forsikringsselskabet, selv om andet er aftalt, ikke forpligtet til at udrede større erstatning, end hvad der kræves til den lidte skades dækning. Den skattemæssige behandling af forsikringssummen må anses som et for brandforsikringsaftalen uvedkommende spørgsmål. En udbygning af forsikringen med en bestemmelse om, at forsikringen tillige skulle dække den særlige indkomstskat af forsikringssummen, ville efter justitsministeriets mening indebære, at brandforsikringsselskabet i strid med § 39 påtog sig at dække mere end den lidte brandskade.

P.M.V.

Gersing.